

Съ артистическа въщина Ботйовъ ви прѣнася на мѣстопроешествието, дава ви прѣдставление за физическия образъ на лицата, и съ двѣ думи изнася тѣхната душа на сцената. Картината и образитѣ въ нея сж нарисувани съ тебеширъ и съ вжглень, значи, всичко е реално, понятно, разбрано — :

Седимъ срѣщу Възнесение съ дѣдо Обрѣшка Кар-тунковъ на пѣтя и гледаме, какъ си играятъ дѣцата на „пещь-пещь-пещице“. Отъ долу иде Киръ Михалаки, и като върви сѣкашъ и дуваритѣ му думатъ: „машаллахъ, машаллахъ! голѣмъ човѣкъ, уменъ човѣкъ“. А голѣмъ и уменъ човѣкъ бѣше Киръ Михалаки: шкембето му—дѣ можешъ направи такова шкембе — да съберешъ шкембетата и на шестѣхъ букурешки трѣтове, макаръ тѣ и повече народенъ имотъ да сж изяли; главата му — петъ такива глави, каквито има „нашето докторъ“, макаръ то да е професоръ „на букурешкото медицинско факултето“ и съ конския си умъ е зачувило и мало и голѣмо. Главата и шкембето на К.-Михалаки нѣмаше ги по всичкитѣ салхани. Въ шкембето му свободно можеха седна петъ души турци и да пиятъ кафе: въ главата му съ тридесетъ яйца гжска да насадишъ; а гжрдитѣ му — гжрди нѣматъ нашитѣ чорбаджии. Лицето на К.-Михалаки мязаше на подница, носѣтъ — на мухлясалъ гроздъ... Отзадъ К.-Михалаки бѣше нѣкакъ по-деликатенъ: вратѣтъ му — като талията на свинята, гърбѣтъ — кржгла монастирска трапеза.

Такъвъ е физическиятъ образъ на Киръ Михалаки: смѣшно плашило. Но въ това „плашило“ сж скрити двѣ нѣща: лицемѣрие и законна кражба. Малко и голѣмо се плаши отъ богатството на героя, който само защото е богатъ, има власть надъ съвѣстѣта и свободата на слабитѣ. Съ неподражаемъ реализмъ е нарисувалъ поетѣтъ тие двѣ крайности въ характера на българския своеобразенъ Плюшкинъ, и